

Żuk, Daniela

Geneza powstania i rozwoju NOT w Płocku i regionie płockim

Notatki Płockie 25/4-105, 31-35

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Geneza powstania i rozwoju NOT w Płocku i regionie płockim

„Naczelna Organizacja Techniczna może stać się potęgą, jeśli jej życie i działalność tętnić będzie aktywnością i inwencją techniczną”.

BOLESŁAW RUMIŃSKI

Początki działalności Stowarzyszeń Technicznych w Płocku sięgają ubiegłego stulecia i łączą się ściśle z powstającym przemysłem oraz rozwojem wiedzy technicznej.

Pierwszy zespół pracujących naukowo techników polskich działał z inicjatywy Stanisława Staszica od 1800 do 1830 roku w ramach Towarzystwa Przyjaciół Nauk¹⁾.

Również pierwsza dostępna informacja dotycząca rozwoju przemysłu w Płocku łączy się z działalnością Stanisława Staszica, który w 1822 r. w piśmie do Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych polecał zbadanie możliwości lokalizacji przemysłu włókienniczego w Płocku²⁾.

Stan uprzemysłowienia miasta gubernialnego Płocka w opisie z 1860 roku przedstawia się następująco: „Prócz 7 młynów-ptywaków na samej Wiśle, dwóch cegielni i dwóch pieców do wypalania wapna, ponad jej brzegami, tudzież dwóch młynów i trzech cegielni ponad Brzeźnicą leżących, żadne inne zakłady przemysłowe nie znajdują się w terytorium miasta Płocka nad rzekami”³⁾.

Podstawy przemysłu metalowego zostały założone w Płocku w 1870 roku kiedy to uruchomiono zakłady naprawcze maszyn rolniczych. Po rozbudowie tych zakładów, w 1880 r. produkowano w nich młockarnie, wialnie, grabiarki konne i inne maszyny rolnicze. Zatrudniano przy tym 50 robotników. W 1884 roku wybudowano drugi podobny zakład zatrudniający 40 robotników.

Również w tych latach, tzn. w drugiej połowie XIX wieku powstało w Płocku wiele Stowarzyszeń Społecznych i kulturalnych a następnie w 1914 r. Towarzystwo Techniczne, które do okresu II wojny światowej inicjowało i patronowało poczynaniom gospodarczo-przemysłowym. Świadczą o tym różne dokumenty i opracowania, na których umieszczona jest pieczęć Towarzystwa⁴⁾.

W okresie międzywojennym (1918—1939) płocczanie skupieni w Towarzystwie Technicznym wysuwali różne koncepcje zdążające do rozwoju przemysłu w Płocku, ale bez większych rezultatów. W tym okresie zbudowano

tylko dwa większe zakłady przemysłowe: elektrownię w Radziwiu i rzeźnię przy ulicy Bielskiej. Zrealizowano również kilka istotnych dla miasta inwestycji: budowę linii kolejowej Kutno—Płock—Sierpc, łącznie z mostem przez Wisłę, rozpoczęto regulację Wisły, podjęto budowę portu rzeczynego i Stoczni w Radziwiu. Przykładem aktywności Towarzystwa Technicznego w Płocku jest memoriał dotyczący budowy kolei Ciechomice—Płock—Sierpc—Rypin—Brodnica z 1930 r.⁴⁾.

W 1939 r. największymi zakładami produkcyjnymi w Płocku były: Fabryki Maszyn Rolniczych (70 pracowników), Stocznia (60 pracowników), rzeźnia, elektrownia oraz dwa tartaki.

Mimo już dość ożywionej w tym okresie działalności Stowarzyszeń Technicznych w kraju, płocczanie brali w nich udział tylko w formie wystawców, uczestników odczytów oraz czytelników czasopism technicznych. Działalności tej patronowało Towarzystwo Techniczne, które również w miarę swoich możliwości włączało się do rozwoju kulturalnego Płocka⁵⁾.

W latach 1939—1945 Płock był jednym z ośrodków walki z okupantem. Terror hitlerowski w ówczesnym Schröttersburgu spowodował duże straty w ludziach. Zginęło 34% ludności, a więc ok. 11.500 osób, w tym 8 tys. Żydów. W okresie okupacji środowisko techniczne rozproszyło się i tylko nieliczni przeżyli ten tragiczny okres. Bezpośrednio po wyzwoleniu Płocka, już dnia 23 stycznia 1945 roku odbyło się zebranie kadry technicznej (inżynierów, techników i majstrów). Na zebraniu tym, w którym uczestniczyło 38 osób, powołano komitet organizacyjny, którego zadaniem miało być powołanie do życia organizacji reprezentującej kadrę techniczną Płocka w organach administracji państwowej.

Na czele komitetu organizacyjnego stanęli: inż. Mateusz Kozielski, inż. Seweryn Wirkutowicz i Stanisław Sowiński⁵⁾.

Organizacja przyjęła nazwę Związek Zawodowy Techników i Zawodów Pokrewnych.

Dnia 2 lutego 1945 roku odbyło się pierwsze walne zebranie Związku, w którym uczestni-

czyło 30 osób. Zatwierdzony został Statut Związku Zawodowego Techników i Zawodów Pokrewnych oraz wybrany pierwszy Zarząd Związku w osobach: przewodniczący Zarządu inż. Ulicki, wiceprzewodniczący inż. Wirkutowicz, sekretarz Balcerzak, skarbnik Stankiewicz, członkowie Zarządu: Kamiński, Halladin i Sowiński 7).

W dniu 7 lipca 1945 roku na walnym zebraniu podjęto uchwałę o przystąpieniu Związku do Ogólnopolskiego Towarzystwa Technicznego (OTT) z siedzibą w Łodzi. Jednocześnie w dniu 10 września 1945 roku dokonano zmiany nazwy na Związek Zawodowy Pracowników Technicznych jako bardziej definiujący cele i zadania Związku 7).

ZZPT w Płocku od pierwszej chwili jego powstania przejawiał ożywioną działalność związaną z uporządkowaniem i przywróceniem do normalnej działalności całokształtu życia gospodarczego po zniszczeniach wojennych w mieście oraz rozwijał akcję szkoleniową poprzez organizowanie kursów specjalistycznych.

W protokołach zebrań Zarządu tego okresu przejawia się różnorodna problematyka, taka jak: uporządkowanie gospodarki energetycznej, racjonalne wykorzystanie mocy produkcyjnych istniejących zakładów przemysłowych, uporządkowanie miejskiej gospodarki mieszkaniowej, problemy komunikacyjne wraz z odbudową mostu na Wiśle, uruchomienie produkcji elementów budowlanych, zagadnienia kulturalnej i przemysłowej odbudowy Płocka, sprawy etyki zawodowej technika i wiele innych.

W końcu maja 1946 roku na ogólnym zebraniu ZZPT zapoczątkowano dyskusję na temat przystąpienia do nowopowstałej Naczelnej Organizacji Technicznej w Polsce. Z podjęciem ostatecznej decyzji wstrzymano się z uwagi na toczące się rozmowy na szczeblach centralnych NOT i OTT. Należy również dodać, że 2/3 członków ZZPT na terenie Płocka wypowiedziało się za utrzymaniem samodzielności Związku. Stan ten trwał do kwietnia 1950 roku, kiedy to w Płocku formalnie powołany został Oddział Naczelnej Organizacji Technicznej integrujący działalność branżowych Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych w rejonie płockim. Łączna liczba członków zrzeszonych wówczas w NOT, a zatrudnionych w miejscowych zakładach, nie przekraczała 300. Była to — jak na ówczesne stosunki w Płocku liczba dość pokaźna, jeśli przyjąć, że Płock nie był miastem przemysłowym i nie miał w tym zakresie żadnych tradycji.

W tym samym okresie nastąpiły zasadnicze zmiany w strukturze gospodarczej Płocka. W oparciu o decyzję Rządu rozpoczęła się budowa nowoczesnej Fabryki Maszyn Żniwnych, poważnie rozbudowuje się Stocznia Rzeczna oraz powstają nowe zakłady przemysłu tere-

nowego. Pierwszy Zarząd Oddziału NOT w Płocku, którego przewodniczącym został inż. Eugeniusz Rzepkiewicz, działalność swoją koncentrował

wokół zadań statutowych, zmierzających przede wszystkim do dalszego rozwoju branżowych stowarzyszeń technicznych przez tworzenie nowych kół zakładowych. W tym czasie na terenie Płocka działały już Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne Mechaników (SIMP), elektryków (SEP), komunikacji (SITKom) i przemysłu rolno-spożywczego (SITPRiS). Łącznie w Oddziale NOT w Płocku według sprawozdania za I kwartał 1951 roku zrzeszonych jest 306 członków.

Stopniowy napływ kadry technicznej do rozwijającego się przemysłu zaktywizował aspirację środowiska technicznego do starań mających na celu powołanie w Płocku Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej. W sprawie tej odbyło się kilka spotkań, w których uczestniczyli przedstawiciele władz polityczno-społecznych i administracyjnych Płocka.

Lata pięćdziesiąte w Polsce odznaczały się dużą aktywnością na odcinku rozwoju racjonalizacji i wynalazczości. Zarząd Oddziału NOT-u otaczał ruch racjonalizatorski opieką, typując 36 doradców rekrutujących się z branżowych SNT. Z inicjatywy NOT powstają na terenie miasta przy większych zakładach pierwsze Kluby Techniki i Racjonalizacji. Dla pokazania na szeroką skalę prowadzonego ruchu racjonalizatorskiego w zakładach pracy, we wrześniu 1955 r. NOT i Związki Zawodowe organizują wystawę osiągnięć racjonalizatorskich połączoną z konkursem na najlepszy wniosek. Indywidualnie w konkursie zwyciężył racjonalizator z Fabryki Maszyn Żniwnych W. WINNICKI, a wyróżnienie za całokształt osiągnięć w pracy racjonalizatorskiej otrzymali aktywiści NOT-owscy A.URBAŃSKI i J. KUŹNICKI 7).

W latach 1950-1955 działalność Zarządu Oddziału NOT koncentruje się wokół zagadnień statutowych mających na celu ugruntowanie dyscypliny organizacyjnej i zgranie środowiska technicznego w kierunku pogłębienia wiedzy technicznej oraz popularyzacji osiągnięć techniki radzieckiej, jak również współdziałanie w realizacji planu 6-cio letniego.

Począwszy od roku 1951 organizacja NOT-owska rozwijała się liczebnie. Powstają nowe koła zakładowe Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych. Ugruntowuje się zasada, że podstawowym ogniwem działalności jest koło zakładowe stowarzyszenia. NOT staje się organizacją koordynującą działalność branżowych stowarzyszeń technicznych. Ze swej strony natomiast NOT inicjuje akcje międzybranżowe związane z ogólnotechnicznym szkoleniem kursowym, organizuje wystawy i konkursy, prowadzi spotkania z autorami wydawnictw technicznych oraz prowadzi działalność kulturalno-rozrywkową w środowisku technicznym. Imprezy organizowane przez NOT cieszą się wielkim powodzeniem i uznaniem społeczeństwa płockiego.

W okresie tym pojawiają się nowe nazwiska (oprócz wymienionych poprzednio) wśród aktywu technicznego jak: Anioł URBAŃSKI, Jan

SMELL, Janusz WYSOCKI, Eugeniusz ADAMCZYK i Jan JAGNIEŻA.

Punktem zwrotnym w działalności NOT-u i SNT na terenie Płocka stał się rok 1956. Okazją do ożywienia działalności SNT i NOT-u była aktywizacja środowisk technicznych związana z działalnością na rzecz prac przygotowawczych III Kongresu Techników zaprogramowanego na 1957 rok.

W wyniku niezwykle ożywionej działalności NOT-u i SNT, władze partyjne i administracyjne miasta w uznaniu zasług przydzielają od 31.XII.1956 r. nowy lokal przy ulicy Kolegialnej 9, który był siedzibą NOT-u do 1973⁷⁾.

Działalność NOT-u i SNT w okresach przed Kongresami z roku 1957 i 1961 wylania szeroki materiał dla dalszego rozwoju techniki, rekonstrukcji przemysłu, poprawy organizacji pracy, prawidłowej polityki kadrowej i innych zadań statutowych organizacji technicznych. Realizacja wniosków zatwierdzonych przez kolejne Kongresy Techników Polskich stanowiła podstawową płaszczyznę działalności Zarządu Oddziału NOT w Płocku.

Zdecydowany przełom w możliwościach rozwoju SNT i działalności Zarządu Oddziału NOT w Płocku przyniósł rok 1960. Z początkiem tego roku decyzją rządu zlokalizowane zostają w Płocku Mazowieckie Zakłady Rafineryjne i Petrochemiczne. Do miasta zaczyna napływać kadra techniczna specjalistów z całego kraju oraz zaczynają wracać inżynierowie i technicy płocki, którzy opuścili miasto z powodu braku miejsc pracy. Powstanie MZRiP pociąga za sobą tworzenie się nowych przedsiębiorstw i dynamiczny rozwój już istniejących. Powstają PBP „Petrobudowa”, PP Transportowo-Sprzętowe Budownictwa, PP „Mostostal”, PERN i inne.

Dynamiczny, przemysłowy rozwój Płocka stwarzał możliwość powstania nowych kół zakładowych SNT. Wzrost członków SNT zrzeszonych w NOT nie jest wprawdzie proporcjonalny do liczby wzrostu kadry technicznej w Płocku, ale systematycznie postępuje naprzód, „Przybysze” z innych stron Polski po zaadaptowaniu w Płocku zaczynają coraz szerszym frontem włączać się do działalności SNT. Ten „świeży wiatr” wiejący przede wszystkim od szybko budujących się MZRiP przynosi wyraźne ożywienie działalności NOT-u. W roku 1961 dotychczasowa siedziba NOT-u zostaje odnowiona, a do życia powołany zostaje „Klub Technika”. Ożywia się życie towarzyskie i kulturalne wśród kadry technicznej w Płocku.

Rok 1961 NOT w Płocku zamyka „Tygodniem Techniki”, imprezą zakrojoną na skalę całego regionu. Bogaty program obejmował kiermasze, wystawy, prelekcje popularnonaukowe i specjalistyczne, dyskusje itp. Całe społeczeństwo Płocka zapoznało się z perspektywami rozwoju miasta oraz wielu dziedzin techniki w kraju. Szeroka płaszczyzna działania aktywizowała duży krąg nowych działaczy NOT i SNT, wśród których wymienić należy: inż. Piotra WRÓBLA, Macieja SANDOMIERS-

KIEGO, mgr inż. Józefa WASIUKA, mgr inż. Wacława WOJCIECHOWSKIEGO, mgr inż. Tadeusza ŻUKA, mgr Henryka GROSMANA, inż. Zbigniewa BŁASZCZYKA i wielu innych.

W tych latach zgodnie z wytycznymi Rady Głównej NOT, a także zgodnie z potrzebami terenu, OR NOT w Płocku nawiązał ścisłe kontakty z takimi organizacjami jak: ZMS, PTE, PKZZ, TNOIK i TNP. Wyniki tej współpracy są widoczne i odczuwalne w płockim środowisku. Wymienić tu należy przede wszystkim działalność szkoleniową, prowadzoną przy ścisłej współpracy z UR ZMS oraz pełnym zaangażowaniem poszczególnych stowarzyszeń.

W tematyce szkoleniowo-odczytowej i narad naukowo-technicznych znalazły się między innymi takie zagadnienia, jak: defektoskopia izotopowa, nowości w lotnictwie wojskowym i transportowym, technika laserowa, uniwersalne przyrządy składane, przemieszczanie wielkich obiektów, zagadnienia gospodarki remontowej i smarowniczej, nowe rozwiązania konstrukcyjne w maszynach rolniczych, perspektywy rozwojowe przemysłu naftowego, inhibitory w walce z korozją, zagadnienia transportu rurociągowego itp. Ze spotkań z naukowcami i przedstawicielami świata technicznego z zagranicą należy wymienić konferencję ze specjalistami z ZSRR, RFN, Francji, Grecji i Szwajcarii.

W roku 1967 zostaje otwarta w Płocku Filia Politechniki Warszawskiej, która wywarła istotny wpływ na działalność NOT. Od pierwszej chwili Zarząd Oddziału nawiązał z Politechniką ścisłą współpracę. Przedstawiciele Politechniki biorą udział w zebraniach Zarządu NOT, w organizacji szkolenia, w przygotowaniu kursów dla kandydatów wступujących na uczelnię.

Miejscowa prasa o działalności NOT w latach 1967-69 pisała następująco:

„Współpracując ściśle z zakładami pracy Zarząd Oddziału NOT prowadzi szkolenie kursowe i odczytowe. Ogółem w roku 1967 przeprowadzono 7 kursów w tym 4 o charakterze podstawowym oraz 3 dla średniego dozoru technicznego. Wspólnie z Uniwersytetem Robotniczym ZMS przeprowadzono kurs dla inżynierów i techników, przygotowujących do egzaminów na uprawnienia budowlane. W roku 1969 przeprowadzono 10 kursów specjalistycznych, które ukończyło 365 osób. Niezależnie od tego zorganizowano szereg kursów w ramach poszczególnych stowarzyszeń technicznych”⁶⁾

W latach 1969-1970 wiele czasu i pracy aktyw notowski poświęcił tzw. „systemowi bodźców materialnego zainteresowania”. Była to metoda ekonomiczna opracowana przez władze państwowe (Uchwała Rady Ministrów i CRZZ z dn. 01.VII.1970 r.), wg której miały pracować przedsiębiorstwa, i od której wypracowania zależne były wynagrodzenia i sytuacja materialna przedsiębiorstw i załóg produkcyjnych. Przeprowadzono szkolenia, konsultacje i narady. Jak wiadomo, wydarzenia grudniowe spowodowały

wały zaniechanie kontynuacji tej metody i ustanowienie owych systemów ekonomicznych.

W okresie od podjęcia inicjatywy w 1961 r. do roku 1973 trwała uciążliwa walka o realizację budowy Domu Technika. Było faktem oczywistym, że lokal przy ul. Kolegialnej w miarę rozwoju życia organizacyjnego, w miarę wzrostu kadry technicznej w mieście, stawał się niefunkcjonalny i utrudniał rozwój organizacji. W początkowej fazie sprawą tą zajęli się energicznie inż. Piotr WRÓBEL, inż. M. ŚLEDZIEWSKI i inż. M. SANDOMIERSKI. Powołany został Komitet Budowy Domu Technika, podjęto inicjatywę udziału finansowego w budowie poszczególnych przedsiębiorstw przemysłowych i zebrano 1.100.000 zł.

Po wielu perypetiach, a nawet wstrzymaniu budowy, a następnie odblokowaniu funduszków inwestycyjnych, po ustaleniu, że głównym fundatorem tego Domu zostały ostatecznie MZRIp, a generalnym wykonawcą PBP „Petrobudowa” w roku 1973 Dom Technika zostaje przekazany do użytkowania. Naczelna Organizacja Techniczna i Stowarzyszenia mogą korzystać z Domu Technika na zasadzie zawartej umowy i przyznanej ograniczonej powierzchni użytkowej. W środowisku technicznym Płocka fakt ten wzbudził liczne dyskusje i kontrowersyjne sądy. W nowych warunkach lokalowych ruch stowarzyszeniowy rozwija się nadal, ale nie z takim entuzjazmem jak przewidywano. Próbuja wznowić żywszą działalność stowarzyszenia SITRól, SITO, SITSpóz. W 1974 roku aktywność samorzutnie organizuje spotkanie w celu powołania Oddziału tego stowarzyszenia.

W latach 1972—75 Oddział NOT dużo uwagi poświęcił popularyzacji techniki wśród społeczeństwa, organizując wystawy, spotkania z młodzieżą średnich szkół technicznych, konkursy, odczyty i inne. Za wieloletnią aktywną działalność inż. Piotr WRÓBEL został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W 1975 roku Płock w wyniku II etapu reorganizacji władz terenowych po raz trzeci w swojej historii został województwem, a Oddział Rejonowy NOT z dniem 01.VII.1975 r. został Oddziałem Wojewódzkim. Fakt ten zdecydowanie wpłynął na dalszy rozwój ilościowy Stowarzyszeń i zakres ich merytorycznej działalności.

W okresie całej działalności Oddziału Rejonowego NOT dużą rolę w popularyzacji wiedzy technicznej spełniała biblioteka. Na koniec 1975 r. stan biblioteki wynosił 3354 vol. książek, 171 vol. druków specjalnych i 840 roczników czasopism technicznych. Biblioteka przechowuje w swoich zbiorach czasopisma archiwalne, niektóre nawet od 1950 r. Ze zbiorów biblioteki korzystało przeciętnie 550 czytelników w roku. Najwięcej czytelników korzystało z MZRIp, FMŻ, Politechniki Warszawskiej Filii w Płocku. W 1974 roku w związku z przeprowadzką do Domu Technika biblioteka odnotowała znaczny spadek wykorzystania księgozbioru.

Według danych na koniec IV kwartału 1975 roku stan liczbowy Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych zrzeszonych w Oddziale NOT przedstawiał się następująco:

Stowarzyszenie	Ilość Kół Zakładowych	Ilość członków
Oddział SIMP	15	617
Oddział SITPChem	9	446
Oddział SEP	6	309
Oddział SITPNaft	7	93
Oddział SITRól	13	433
Oddział SITSpóz	12	241
PZITB	7	163
PZITS	1	78
PZITPMB	1	17
SGP	4	79
SITKom	7	145
SITWod.-Mel.	3	48
STC	5	141
SWP	1	29
SITLiD	1	26
STOP	1	48
SITO	2	11
SITGórn.	—	—
Razem	95	2.924

Przewodniczący Kol. Henryk GROSSMAN
Rozwój ilościowy Oddziału NOT od chwili powstania do 1975 r. przedstawia się następująco: 7)

W 1975 r. przy Zarządzie Oddziału Rejonowego NOT w Płocku działały następujące Komisje:

1. Komisja ds. Realizacji Wniosków — Przewodniczący Kol. Iwo BETKE
2. Komisja ds. Szkoleniowo-Programowych — Przewodniczący Kol. Tadeusz ŻUK
3. Komisja ds. Domu Technika — Przewodniczący Kol. Piotr WRÓBEL
4. Komisja ds. współpracy z organizacjami politycznymi i społecznymi — Przewodniczący Kol. Zbigniew BŁASZCZYK
5. Komisja Postępu Technicznego — Przewodniczący Kol. Eugeniusz ŚWIERAD
6. Komisja Ochrony Środowiska — Przewodniczący Kol. Roman DUDA
7. Komisja Technicznej Ochrony Pracy — Przewodniczący Kol. Wiesław SOBIECKI
8. Komisja Informacji Naukowo-Technicznej — Przewodniczący Kol. Roman MATUSZAK
9. Komisja Rozwoju Miasta i Regionu — Przewodniczący Kol. Henryk SZELIGA
10. Komisja Ruchu Stowarzyszeniowego —

Lata	Liczba Oddziałów SNT	Liczba Kół SNT	Liczba członków SNT
1950	—	11	306
1955	3	14	630
1960	4	32	1217
1965	4	42	1320
1970	4	48	1456
1975	6	95	2924

Przewodniczącymi i Sekretarzami Oddziału

NOT w poszczególnych kadencjach byli: 7)

- 1945—1950 — inż. Ulicki — Przewodniczący
 1950—1951 — inż. B. Peretiatkiewicz — Przewodniczący
 1951—1952 — inż. E. Rzepkiewicz — Przewodniczący
 — inż. J. Zakrzewski — Sekretarz
 1952—1954 — inż. E. Rzepkiewicz — Przewodniczący
 — inż. A. Króluk — Sekretarz
 1954—1960 — techn. J. Jagnieża — Przewodniczący
 — techn. E. Adamczyk — Sekretarz
 1960—1966 — inż. P. Wróbel — Przewodniczący
 — techn. J. Jagnieża — Sekretarz

- 1966—1969 — mgr inż. J. Wasiuk — Przewodniczący
 — inż. P. Wróbel — Sekretarz
 1969—1970 — mgr inż. T. Żuk — Przewodniczący
 — mgr inż. W. Wojciechowski — Sekretarz
 1970—1971 — mgr inż. T. Żuk — Przewodniczący
 — techn. E. Skrzyński — Sekretarz
 1971—1972 — inż. P. Wróbel — Przewodniczący
 — techn. L. Kłoskowska — Sekretarz
 1972—1974 — inż. P. Wróbel — Przewodniczący
 — techn. L. Kłoskowska — p.o. Sekretarza
 1974—1975 — inż. P. Wróbel — Przewodniczący
 — techn. H. Rosul — Sekretarz

Ten krótki zarys działalności NOT w Płocku nie może oczywiście odzwierciedlić całego wkładu środowiska technicznego w dzieło rozwoju Płocka regionu oraz realizację założeń ideowo-programowych NOT. Świadczy jednak o zaangażowaniu i ofiarności środowiska technicznego, które istotnie oddziaływało na tworzenie nowej rzeczywistości.

ZRÓDŁA I PRZYPISY

- 1) Księga SIMP — WNT W-wa 1963 r.
- 2) 100 lat przemysłu maszyn rolniczych w Płocku. — Biuro Wydawnictw RDW W-wa 1972 r.
- 3) Opis topograficzny i statystyczny — historyczny miasta gubernialnego Płocka z 31 maja 1860 r. — Rękopis w Towarzystwie Naukowym Płockim
- 4) Memoriał znajduje się w bibliotece NOT w Płocku
- 5) T. ŻUK „NOT i Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne” — Notatki Płockie XI-XII/1970
- 6) Inicjatywy płockiego środowiska technicznego „Petro-echo” — 14.06.1969 r., NOT bliżej zakładów pracy „Petro-echo” 21.06.69.
- 7) Wszystkie dane dotyczące działalności NOT zaczerpnięte z archiwum OR NOT w Płocku.

